

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: **SOS-21, nezávislé odborové sdružení pracovníků České pošty**
IČ: 27059022
sídlem č. p. 21, 679 13 Sloup
zastoupen advokátem Mgr. Filipem Červenkou
sídlem Mánesova 1374/53, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7

zúčastněná osoba: **Česká pošta, s. p. IČ: 47114983**
sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele České pošty, s.p. ze dne 20. 12. 2018, sp. zn. JID: 1008774/2018/ČP,
Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele České pošty, s.p. ze dne 20. 12. 2018, sp. zn. JID: 1008774/2018/ČP a rozhodnutí České pošty, s.p. ze dne 16. 11. 2018, sp. zn. JID: 895853/2018/ČP se ruší.
- II. České poště, s.p. se nařizuje poskytnout žalobci informaci dle jeho žádosti ze dne 1. 11. 2018 do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Filipa Červenky, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkumu rozhodnutí generálního ředitele České pošty, s.p. ze dne 20. 12. 2018, sp. zn. JID: 1008774/2018/ČP (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České pošty, s.p. ze dne 16. 11. 2018, sp. zn. JID: 895853/2018/ČP (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) a kterým bylo toto rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací týkajících se reklamních akcí (financování) sportovních a společenských aktivit Českou poštou s.p. v letech 2014 – 2018 potvrzeno.
2. Žalobce v žalobě namítl, že v uvedeném případě nebyla naplněna definice obchodního tajemství podle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Podstatou sponzoringu je především veřejné prezentování firmy, loga a dalších údajů za úplatu na různých společenských, kulturních a sportovních událostech. Skutečnost že určitý subjekt něco sponzoruje, tudíž ze své podstaty není možné tajit, nejedná se tedy o tajemství. Stěží lze hovořit o konkurenční významnosti takovéto informace, neboť žalovaná je zcela dominantním subjektem v oblasti poštovních služeb, pro ostatní soutěžitele není informace o sponzoringu nijak konkurenčně využitelná ani významná. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 As 280/2016 – 50, má obchodní tajemství určitou hodnotu jen tehdy, je-li jeho vyzrazení způsobílé se dotknout současného nebo budoucího hospodářského výsledku podnikatele. V tomto případě nemůže poskytnutí požadovaných informací hospodaření povinného subjektu, ani subjektů jím sponzorovaných, nijak ovlivnit. Žalobce namítl, že nebyla splněna výjimka pro neposkytnutí požadované informace podle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalobce odkázal na § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož se při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství. Podle § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční kontrole“), se za veřejné prostředky považují veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu nebo jiné právnické osobě uvedené v písm. a) tohoto ustanovení (organizační složka státu, která je účetní jednotkou podle zvláštního právního předpisu, státní příspěvková organizace, státní fond, územní samosprávný celek, městská část hlavního města Prahy a jiná právnická osoba zřízená k plnění úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem nebo právnická osoba zřízená na základě zvláštního právního předpisu, která hospodář s veřejnými prostředky). Žalobce rovněž odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2018, č. j. 9A 230/2015 – 51, a uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

3. Česká pošta, s.p. ve svém vyjádření ze dne 13. 8. 2019 uvedla, že si je vědoma toho, že v části své činnosti naplňuje definiční znaky veřejné instituce, když poskytuje množinu tzv. základních poštovních služeb v celospolečenském zájmu. Kromě základních poštovních služeb ovšem zajišťuje celou řadu služeb čistě komerční povahy, které poskytuje jako každý jiný podnikatelský subjekt na plně liberalizovaném trhu. V souladu s § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je oprávněna neposkytnout informaci, která je obchodním tajemstvím. Oblast financování sportovních a společenských akcí naplňuje všechny definiční znaky obchodního tajemství, přičemž v napadeném rozhodnutí plně v souladu s judikaturou odůvodnila, v čem jsou jednotlivé znaky obchodního tajemství naplněny.
4. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.
5. Dnem 1. ledna 2020 se při určení toho, kdo je příslušný rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, začalo postupovat podle § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve kterém je stanoveno, že nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů.
6. Tato zákonem předpokládaná situace se týká i dané věci, neboť u České pošty, s.p. nelze určit nadřízený orgán podle 178 správního řádu a z generálního ředitele České pošty, s.p. tak přešla působnost k rozhodnutí o odvolání na Úřad pro ochranu osobních údajů. Proto soud dále jednal jako se žalovaným s Úřadem na ochranu osobních údajů (dále je Úřad).
7. Vzhledem ke změně na pozici žalovaného soud dále uvážil o postavení České pošty, s.p. v dalším řízení, přičemž vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č.j. 10 As 244/2020-40, ve kterém Nejvyšší správní soud v obdobné situaci uvedl, že *z pohledu ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces povinného subjektu si nelze představit situaci, kdy by správní soud takovému subjektu – právnické či fyzické osobě - uložil povinnost poskytnout informace, aniž by byl tento subjekt účasten na řízení a mohl se k věci vyjádřit. Situace nebude jiná ani v situaci, kdy by správní soud „pouze“ rušil rozhodnutí vydané ve druhém stupni, neboť účastenství na řízení nemůže záviset pouze na konečném výroku ve věci samé. NSS tak uzavírá, že v projednávaném případě stěžovatelka jako původní žalovaná a jako povinný subjekt bude v dalším řízení před soudem osobou zúčastněnou na řízení.* V této věci dospěl soud tedy k závěru, že České poště, s.p. přísluší postavení zúčastněné osoby.
8. Soud od Úřadu jako žalovaného vyžádal vyjádření k žalobě. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na předcházející hodnocení žaloby Českou poštou, s.p. a dále se zabýval Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

otázkou, komu by měla být v případě úspěchu žalobce ve věci uložena povinnost hradit žalobci náklady řízení. Uvedl důvody, pro které má za to, že by povinnost hradit náklady řízení měla být uložena České poště, s.p.

9. Ze správního spisu vyplývají pro posouzení věci následující relevantní skutečnosti.
10. Dne 1. 11. 2018 žalobce podal žádost o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím týkající se reklamních akcí (financování) sportovních a společenských aktivit žalované v letech 2014 – 2018.
11. Dne 16. 11. 2018 Česká pošta, s.p. vydala rozhodnutí zn. JID: 895853/2018/ČP, jímž odmítla s odkazem na § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím žádost žalobce o informace týkající se reklamních akcí (financování) sportovních a společenských aktivit Českou poštou s.p. v letech 2014 – 2018. Uvedla, že údaje požadované žalobcem jsou obchodním tajemstvím ve smyslu § 504 o.z., jedná se o konkurenčně významnou informaci, která je určitelná, ocenitelná a v příslušných obchodních kruzích není běžně dostupná. Jako vlastník těchto informací má zájem na jejich utajení.
12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že informace, které požadoval, pocházejí zcela jednoznačně z oblasti sponzoringu. Sponzoring je sice vynaložení finančních prostředků, ale nikoli pro podnikatelskou činnost. Jedná se o tzv. sponzorské dary, které má podnikatel možnost poskytnout jiné osobě či jinému právnímu subjektu za splnění zákonných podmínek. Nejednalo se o obchodní tajemství podle § 504 o.z., na něž by se vztahovala výluka podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.
13. Dne 20. 12. 2018 rozhodl o podaném odvolání generální ředitel České pošty, s.p. tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že oblast sponzoringu povinného subjektu je jednou z klíčových a strategických činností povinného subjektu. Jedná se o strategickou činnost pro každý podnikatelský subjekt, kterou si velmi pečlivě chrání a která podléhá zvláštnímu utajení. Dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Česká pošta, s.p. je na jedné straně subjektem, který formálně naplňuje některé z definičních znaků veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, jak byly vymezeny rozhodovací praxí Ústavního soudu, a který poskytuje podmnnožinu tzv. základních poštovních služeb v celospolečenském zájmu, na straně druhé je podnikatelským subjektem, který poskytuje služby ryze komerční povahy v prostředí plně liberalizovaného trhu poštovních a s nimi souvisejících služeb. Pro povinný subjekt se v případě informací týkajících se reklamních akcí (financování) sportovních a společenských aktivit v letech 2014 – 2018 jedná o informace konkurenčně významné, které vyplývají z dlouhodobé činnosti povinného subjektu, povinný subjekt je získal z důvodu dlouhodobého působení na trhu. Vzhledem k charakteru a obsahu strategie sponzoringu v sobě požadované informace zahrnují informace, které jsou určitelné a pro povinný subjekt ocenitelné. Požadované informace zároveň nejsou v obchodních kruzích běžně dostupné. Veškeré strategické informace považují podnikatelské subjekty za citlivé dokumenty obsahující významné interní informace o směřování podnikatelské činnosti daného subjektu v dané konkrétní oblasti. Požadované informace povinný subjekt velmi pečlivě strřeží a jsou uchovávány na zabezpečeném místě s omezenými přístupovými právy jen pro omezený okruh osob. Dané informace souvisejí s činností, a tedy obchodním závodem, povinného subjektu. Dané informace se prolínají všemi oblastmi při poskytování

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

služeb povinného subjektu, ke kterým je oprávněn dle obchodního rejstříku. Povinný subjekt má tedy zájem na jejich utajení. Požadované informace splňují všechna kritéria, která podle občanského zákoníku i odborné literatury a judikatury musí splňovat obchodní tajemství.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

14. Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.
15. Podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.
16. Podle § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.
17. Podle § 504 občanského zákoníku obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.
18. Pokud jde o právní postavení České pošty, s.p. jako povinného subjektu, je třeba odkázat na zákon č. 77/1997 Sb., o státním podniku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o státním podniku), z jehož ustanovení vyplývá, že základním pilířem právní úpravy státního podniku, který jej odlišuje od jiných druhů právnických osob, zejména obchodních korporací, je zákonná nemožnost podniku vlastnit majetek (viz § 2 odst. 2 zákona o státním majetku). Veškerý majetek, který podnik v důsledku své činnosti nabude, nenabývá do svého vlastnictví, nýbrž do vlastnictví státu. Podnik získává k nabytému majetku pouze právo hospodařit (viz § 16 odst. 4 zákona o státním majetku). Bezvýjimečně tak platí, že podnik se nikdy nestane subjektem vlastnického práva a ve všech případech, kdy by jiná osoba nabyla vlastnické právo k určité věci, nabývá podnik pouze právo hospodařit a vlastnické právo k dané věci připadá státu. Majetek podniku tak představuje pouze zákonnou zkratku pro veškerý majetek, se kterým má podnik právo hospodařit (viz § 2 odst. 8 zákona o státním majetku). Stát sice zůstává vlastníkem, ale jeho práva jsou omezena na práva zakladatele. Zvláštní postavení má podnik ve vztahu k právům a povinnostem ze závazků, kdy sice může být věřitelem i dlužníkem, avšak veškeré pohledávky (a jiná práva ze závazků, která lze pokládat za součást majetku) jsou vlastnictvím státu. Právo hospodařit nepřímou vymezuje § 16 odst. 2 zákona o státním podniku, podle kterého podnik vykonává při hospodaření s majetkem podniku vlastním jménem práva vlastníka, a to i v soudních a jiných řízeních. Podniku tak na základě práva hospodařit přísluší k majetku podniku vykonávat veškerá práva vyplývající z vlastnického

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

práva státu, tj. zejména právo danou věc zcizit, zastavit, pronajmout, předat do dočasného užívání třetí osobě, jakkoliv upravit (včetně oprávnění ji smísit nebo smíchat s jinou věcí), případně zničit, stejně jako právo ve vztahu k těmto věcem právně jednat s třetími osobami a vystupovat jako účastník jakéhokoliv řízení ve vztahu k těmto věcem. Výkon vlastnického práva podnikem je však zákonem v řadě případů omezen (viz především omezující § 16 až 17e zákona o státním majetku). Závěr o spíše veřejné povaze státního podniku učinil Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 (viz též nálezy ÚS ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16 – 2).

19. Podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že je-li požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne. Obchodní tajemství představuje právně kvalifikovanou výjimku z práva na informace a svobodného přístupu k nim. Co je materiálně obchodním tajemstvím nejbližší vymezuje § 504 o. z., podle kterého obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení. Definiční znaky obchodního tajemství musejí být naplněny kumulativně. Skutečnosti spadající pod obchodní tajemství musí podnikateli přinášet určitou konkurenční výhodu nad ostatními podnikateli, a tím mu zajišťovat lepší postavení na trhu. Konkurenčně významné mohou být pro podnikatele např. databáze klientů, strategické plány, analýza výrobních nákladů, marketingová analýza, technologické postupy atd. Utajované skutečnosti musí být objektivně identifikovatelné, zachytitelné ve formě, kterou lze vnímat smysly, a to tak, aby je bylo možné případně předvádět. Obchodní tajemství musí být způsobilé k tomu, aby mohla být alespoň přibližně určena jeho cena (§ 492 odst. 1 o. z.). Běžná nedostupnost se vztahuje k nedostupnosti v obchodních kruzích; není rozhodné, zda jsou informace známy v jiných (např. vědeckých) kruzích. Obchodním tajemstvím nemohou být skutečnosti, které mají být veřejnou informací, např. informace o rozsahu finančních prostředků poskytnutých podnikateli z veřejných zdrojů (KS Hradec Králové ze dne 25. 5. 2001, č. j. 31 Ca 189/2000 - 27). Obchodní tajemství nemusí být součástí závodu, stačí, že má se závodem nějaké propojení (souvisí s logistikou zboží, marketingem, organizací práce apod.). Vlastník musí projevit svou vůli utajovat dané skutečnosti. Projevením své vůle ale nemůže obchodní tajemství vytvořit z informace, která nesplňuje ostatní podmínky (viz Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 2. Vydání. Praha. C.H.Beck, 2019, s. 558).
20. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 155/2015 – 195 uvedl, že k „...odmítnutí poskytnutí informace nepostačuje pouhé konstatování názoru povinné osoby na povahu informace jako obchodního tajemství, bez toho aniž by byla existence obchodního tajemství posouzena de iure, to znamená, zda je požadovaná informace skutečně obchodním tajemstvím ve svých znacích dle § 17 obchodního zákoníku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 180/2014 - 37). [25] Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 27/2007-87, a ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007- 106). To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnit, v čem Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství.“ [26] V posuzované věci v případech, kdy stěžovatel a) částečně/úplně odmítal požadované informace s odkazem na § 11 odst. 3 a zároveň § 9 odst. 1, či pouze § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, správně vymezil, o jaké informace se typově jednalo, nicméně odůvodnění naplnění jednotlivých zákonných znaků obchodního tajemství dle § 17 obchodního zákoníku, spočívající v pouhém převyprávění tohoto ustanovení bez jeho konkrétní aplikace na požadované informace, za dostatečné považovat nelze (blíže odst. 11 prvostupňového rozhodnutí). Tvzení stěžovatelky b), že při řádném odůvodnění by musel stěžovatel a) vždy uvést plné znění požadovaných informací a následně provést analýzu dle § 17 obchodního zákoníku, lze považovat za přehnaný argument ad absurdum. Soud má za to, že po typovém vymezení požadované informace stačí uvést, v čem konkrétně je spatřováno naplnění znaků obchodního tajemství (tj. např. v čem je u informace potenciální materiální či nemateriální hodnota, jakým způsobem podnikatel jejich utajení zajišťuje apod.)“

21. V napadeném rozhodnutí generální ředitel České pošty, s.p. uvedl, že je na jedné straně subjektem, který formálně naplňuje některé z definičních znaků veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, jak byly vymezeny rozhodovací praxí Ústavního soudu, a který poskytuje podmnožinu tzv. základních poštovních služeb v celospolečenském zájmu, na straně druhé je podnikatelským subjektem, který poskytuje služby ryze komerční povahy v prostředí plně liberalizovaného trhu poštovních a s nimi souvisejících služeb. Pro povinný subjekt (žalovanou) se v případě informací týkajících se reklamních akcí, financování sportovních a společenských aktivit v letech 2014 – 2018 jedná o informace konkurenčně významné, které vyplývají z dlouhodobé činnosti povinného subjektu, a povinný subjekt je získal z důvodu dlouhodobého působení na trhu. Vzhledem k charakteru a obsahu strategie sponzoringu v sobě požadované informace zahrnují informace, které jsou určitelné a pro povinný subjekt ocenitelné. Požadované informace zároveň nejsou v obchodních kruzích běžně dostupné. Veškeré strategické informace považují podnikatelské subjekty za citlivé dokumenty obsahující významné interní informace o směřování podnikatelské činnosti daného subjektu v dané konkrétní oblasti. Požadované informace žalovaná velmi pečlivě střeží a jsou dostupné jen velmi omezenému okruhu zaměstnanců a jsou uchovávány na zabezpečeném místě s omezenými přístupovými právy jen pro omezený okruh osob. Dané informace souvisejí s činností, tedy s obchodním závodem, povinného subjektu. Dané informace se prolínají všemi oblastmi při poskytování služeb povinného subjektu, ke kterým je oprávněn dle obchodního rejstříku. V prvostupňovém rozhodnutí pak bylo pouze konstatováno, že požadované informace představují obchodní tajemství.
22. Z výše uvedeného vyplývá, že v napadeném rozhodnutí bylo jen obecně vymezeno, proč informace o financování sportovních a společenských aktivit Českou poštou s.p. v letech 2014 – 2018 obsahují obchodní tajemství. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je v zásadě pouze parafrázováno znění § 504 o. z. a není konkrétněji objasněno, co konkrétně naplňuje znaky legální definice obchodního tajemství v případě informace o financování sportovních a společenských aktivit Českou poštou s.p. v letech 2014 – 2018. Soud má za to, že informace o financování sportovních a společenských aktivit Českou poštou s.p. v letech 2014 – 2018 definici obchodního tajemství splňovat nemůže. V případě poskytnutí příspěvku na sportovní a společenské aktivity je obvyklé, že poskytovatel příspěvku je organizátorem zveřejněn, jeho logo je umístěno v místě akce, u některých akcí naopak organizátoři zveřejňují výši příspěvků. V daném případě se nejednalo o žádné obchodní vztahy, kdy by ujednání mezi jejich účastníky mohla být pro ně natolik významná, že by Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

nepřipouštěla jejich dostupnost pro jiné osoby. Skutečnost, že povinný subjekt poskytoval určité částky na sportovní a společenské akce za účelem své prezentace, není obchodním tajemstvím. Proto má soud za to, že bylo na povinném subjektu požadované informace žalobci poskytnout.

23. Soud považuje za potřebné dále poukázat na to, že majetek, se kterým Česká pošta, s.p. hospodaří, je ve vlastnictví státu. Hospodaření s majetkem státu nemůže splňovat definiční znak běžné nedostupnosti obchodního tajemství podle § 504 o. z. Už z povahy toho, že majetek státního podniku je ve vlastnictví státu, vyplývá potřeba aplikace § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy smyslem tohoto ustanovení je umožnit veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002 – 37).
24. Z těchto důvodů pokládá soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí nezákonná, neboť důvody pro odmítnutí poskytnutí požadované informace, protože měla obsahovat obchodního tajemství, v daném případě dány nejsou. Soud neshledal ani jiný důvod, který by bránil poskytnutí požadovaných informací. Proto zrušil jak napadené tak prvostupňové rozhodnutí a současně České poště, s.p. s odkazem na ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím uložil, aby poskytla žalobci požadovanou informaci o financování sportovních a společenských aktivit Českou poštou s.p. v letech 2014 – 2018.
25. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny advokátovi za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby) po 3 100 Kč a 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst.3 písm.f/, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl.č.177/1996 Sb.). Celkem tedy náklady řízení činí 9 800 Kč.
26. Pokud se žalovaný domáhal toho, aby soud v případě úspěchu žalobce uznal povinnou k zaplacení náhrady nákladů řízení Českou poštu, s.p., k tomuto požadavku nemohl soud přihlídnout, neboť podle § 60 odst. 1 s.ř.s. náhradu nákladů řízení hradí žalovaný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. října 2021

JUDr. Karla Cháberová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.